

Al mijn bronnen zijn in U

door: M. Tapernoux

Psalm 87:7

In deze psalm spreken de kinderen van Korach profetisch over de vreugde die er in Jeruzalem zal heersen in het duizendjarig Vrederijk. De zegeningen die het deel van het herstelde Israëel zullen zijn, zijn te danken aan 'Deze' die daar geboren is (vgl. vs. 4), de eertijds verworpen Koning. En zij zingen: "Al mijn bronnen zijn in U".

Maar de toekomst van de Gemeente is nog veel heerlijker, omdat het hemelse geluk de aardse zegeningen onder de regering van Christus ver te boven zal gaan. Door het geloof kunnen wij nu al iets van onze toekomstige vreugde smaken, als wij jagen "in de richting van het doel naar de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus", en wij God waardig wandelen, die ons roept tot Zijn eigen koninkrijk en heerlijkheid (Fil. 3:14; 1 Thess. 2:12). Laten wij nu reeds op aarde verwerklijken dat al onze bronnen in Christus zijn en dat er buiten Hem geen enkele te vinden is! Christus is de Oorsprong van al onze zegeningen. Wat een rijkdom! Hij is de Bron van:

1. leven;
2. licht;
3. liefde;
4. genade;
5. vrede;
6. vreugde;
7. kracht.

Er zijn er nog meer - en in de schatkamer van het geloof zijn dat allemaal juwelen van grote waarde.

1. Christus, de bron van leven

Christus is de bron van het nieuwe leven dat wij hebben ontvangen. Hij geeft het leven aan wie Hij wil, want "...zo maakt ook de Zoon levend wie Hij wil" (Joh. 5:21). Het eeuwige leven is niet in ons, alleen in Christus bezitten wij het (1 Joh. 5:1-13). In Hem, het vlees geworden Woord, was het leven (Joh. 1:4). Hij is op aarde gekomen opdat Zijn schapen "leven hebben, en het overvloedig hebben" (Joh. 10:10). "Omdat Ik leef, zult ook u leven" (Joh. 14:19).

Christus is ons leven; buiten Hem bezitten wij geen leven. Als wij dit door het geloof verwerklijken, kunnen wij met Paulus zeggen: "(...) ik leef niet meer,

maar Christus leeft in mij" (Gal. 2:20). Dan zal ook de vrucht van het leven van Christus in ons geopenbaard worden, en men zal het water zien stromen uit de Bron. Want ons leven is "met Christus verborgen in God" (Kol. 3:3). Maar daarom moeten wij in Hem blijven, als ranken verbonden met de Wijnstok: "Blijft in Mij, en Ik in u" (Joh. 15:4).

Christus is de geslagen Rots, waaraan het levenswater ontspringt (Joh. 4:14; 7:37-38; 1 Kor. 10:4). De gelovige heeft zijn dorst gelest door bij Christus te komen en te drinken. In Hem heeft hij alles gevonden dat voorziet in de behoeften van zijn ziel. Niet alleen is de Geest in hem een Bron van levend water dat springt tot in het eeuwige leven, maar uit zijn binnenste vloeien stromen van levend water om de dorst van anderen te lessen. Hij is een kanaal dat overloopt doordat zijn mond spreekt over de heerlijkheden waarvan hij geniet: hij maakt anderen deelgenoot van die rijke zegen.

In de 'woestijn' heeft de gelovige het voorrecht onophoudelijk uit de Bron van levend water te putten, want daardoor zal dit leven vernieuwd en versterkt worden. "Gezegend is de man die op de HERE vertrouwt, wiens betrouwen de HERE is; hij toch zal zijn als een boom, aan het water gepland, die zijn wortels tot aan een beek uitslaat, en het niet merkt, als er hitte komt, maar welks loof groen blijft, die in een jaar van droogte geen zorg heeft en niet nalaat vrucht te dragen" (Jer. 17:7-8).

De geestelijke rotssteen, waardoor wij onze dorst lessen op de reis, volgt ons niet alleen gedurende de tocht door de woestijn, maar zal ook aanwezig zijn in de heilige stad, het hemelse Jeruzalem. Daar zal de stroom van levend water, schitterend als kristal, uitgaan van de troon van God en van het Lam (Openb. 22:1). Dat zal het leven in al zijn kracht en volheid zijn, geopenbaard op zijn eigen terrein, waar alles in volmaakte overeenstemming daarmee zal zijn. "Een rivier; haar stromen verheugen de stad Gods, de heiligste onder de woningen des Allerhoogsten" (Ps. 46:5). De boom van het leven zal in haar wortelen, een boom die twaalf vruchten draagt en elke maand zijn vrucht geeft (Openb. 22:2).

Ten slotte geeft de Alfa en de Omega aan de vooravond van de eeuwige dag nog deze belofte: "Ik zal hem die

dorst heeft, geven uit de bron van het water van het leven om niet” (Openb. 21:6). Zo zal Christus in de eeuwigheid de Bron van levend water zijn, waaraan iedereen die hier op aarde aan de oproep van Zijn genade gehoor heeft gegeven, zich zal kunnen laven: *“Als iemand dorst heeft, laat hij bij Mij komen en drinken!”* (Joh. 7:37).

2. Christus, de bron van licht

De mens in zijn natuurlijke toestand heeft niet alleen geen leven, maar hij bezit ook geen licht. In de diepe duisternis waarin hij leeft, is hij niet in staat de wil van God te onderscheiden en de dingen overeenkomstig Zijn gedachten te beoordelen. Maar God wil hem door Zijn genade uit die toestand van dood en duisternis verlossen en hem nieuw leven en licht geven in Christus: *“In Hem was leven, en het leven was het licht van de mensen. En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen”* (...) *“Dit was het waarachtige licht, dat in de wereld komt en iedere mens verlicht”* (Joh. 1:4, 5, 9).

Het licht scheen in de duisternis, toen de Zoon van God als Mens op deze aarde kwam (Joh. 1:14, 18). Zijn aanwezigheid in deze duistere wereld verlichtte alle dingen. Hij zei in de laatste oproep aan Zijn volk: *“Ik ben als een licht in de wereld gekomen, opdat ieder die in Mij gelooft, niet in de duisternis blijft”* (Joh. 12:46).

Ook nu nog laat Christus door het evangelie zeggen: *“Ik ben het licht van de wereld; wie Mij volgt, zal geenszins in de duisternis wandelen, maar zal het licht van het leven hebben”* (Joh. 8:12). Deze boodschap wordt tot elke zondaar persoonlijk gericht. Wie deze boodschap aanneemt door het geloof, bezit het ware licht, het levenslicht. Christus is de Bron van het licht, dat de gelovige in staat stelt Hem te volgen zonder te struikelen.

Vroeger waren wij duisternis, maar nu zijn wij licht in de Heer. Echter: alleen gescheiden van deze wereld vol duisternis kunnen wij wandelen als kinderen van het licht (2 Kor. 6:14). Als wij wandelen als kinderen van het licht, dan zullen wij zien wat de Heer welgevallig is en zullen wij de vrucht van het licht voortbrengen, die bestaat in alle goedheid, gerechtigheid en waarheid. De goddelijke natuur in ons oordeelt in onszelf en in onze wandel, wat niet met haar in overeenstemming is. Op die manier brengt het ons door het Woord en de Heilige Geest ertoe ons te onttrekken aan het kwaad in al zijn vormen. *“Opdat u onberispelijk en rein bent, onbesproken kinderen van God te midden van een krom en verdraaid geslacht, waaronder u schijnt als lichten in de wereld”* (Fil. 2:15). *“U bent het licht van de wereld”* (Matt. 5:14). Licht van de wereld te zijn, zoals Christus dat was! Dat is een voorrecht, maar ook een grote verantwoordelijkheid! Wij zijn *“zonen van het licht en zonen van de dag”* (1 Thess. 5:4-5). Laten wij ons bewust zijn van de taak die dat op ons legt.

Als Christus verschijnt in heerlijkheid, zal het licht in al haar glans schijnen en de duisternis uit deze wereld

verdrijven. Die tijd is nabij, want de nacht is ver gevorderd en de dag is nabij (Rom. 13:12). Alle zonen van het licht zijn verbonden met deze heerlijkheid. De heilige stad heeft de zon of de maan niet nodig om haar te beschijnen, want de heerlijkheid van God zal haar verlichten en haar lamp is het Lam. Hij is de Bron van goddelijk licht. De heilige stad zal de stralen ervan over de hele aarde weerkaatsen en de naties zullen door haar licht wandelen (Openb. 21:23-24). In het duizendjarig Vrederijk zal onze aarde, die nu in de duisternis van de zonde gedompeld is, door hemelse heerlijkheid verlicht worden. Dat dit prachtige visioen ons mag vervullen en kracht geven om nu al te tonen dat wij zonen van het licht en zonen van de dag zijn.

3. Christus, de bron van liefde

Dit is een treffend en verheven onderwerp:

Ten 1^e herinnert het ons eraan dat onze geliefde Heer uit liefde voor ons het verzoeningswerk heeft volbracht en ten 2^e, als wij dat overdenken, worden wij ertoe gebracht de tegenwoordige en toekomstige zegeningen te bezien die voortkomen uit deze onuitsprekelijke bron van liefde. Er is niets kostbaarder dan de liefde van Christus te kennen, die alle verstand te boven gaat. Zonder die kennis, die door het Woord en door de Heilige Geest aan ons wordt geopenbaard, kunnen wij niet van die liefde genieten. Natuurlijk, onze kennis en het genot ervan zullen altijd ten dele zijn, zolang wij in ons zwakke lichaam zijn. Wij zingen dan ook: ‘Wie kan, Heer, Uw liefde omvatten’, maar ook: ‘Weldra, na onze pelgrimsreis, zullen wij Uw liefde verstaan’.

Wij hebben het onmetelijke voorrecht dat wij ons op aarde al kunnen laven aan deze liefdebron. Wij kunnen op de weg die wij gaan uit de beek drinken en de liefde van Christus overdenken in het verleden, het heden en gedurende de eeuwigheid. Gelaafd aan die bron, worden onze harten niet alleen verfrist en versterkt, maar dragen wij hierdoor in ons leven ook gezegende vruchten.

De liefde van Christus in het verleden

Daar heeft de liefde haar hoogste uitdrukking bereikt. De Eniggeborene van de Vader liet de heerlijkheid achter Zich en daalde af in een wereld, waar Satan, zonde en dood heersen. Hij ondervond daar de haat van de mensen, als antwoord op alle bewijzen van Zijn liefde en Zijn macht die hen redde. Zijn weg eindigde op het kruis, waar Hij de smaad van Zijn vijanden en van het verlaten zijn van God onderging, omdat Hij voor ons tot zonde werd gemaakt. Hij verzoende onze schuld door Zijn bloed. Hij – de Vorst van het leven – ging in de dood, de volmaakte Mens, om God te verheerlijken en ons te verlossen van het rechtvaardig oordeel en ons tot geliefde kinderen en aanbidder te maken.

De liefde van Christus schitterde op het kruis des te meer, omdat Hij Zichzelf overgaf voor goddelozen, zondaars en vijanden (Rom. 5:6-10). Als wij deze liefde bezien, wordt ons hart vervuld met aanbidding. In de geest zeggen wij ook: *“Hem die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft verlost door zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen”*.

De liefde van Christus in het heden

Deze liefde is onveranderlijk, want *“Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid”* (Hebr. 13:8). Hij heeft *“de zijnen die in de wereld waren (...) liefgehad tot het einde”* (Joh. 13:1). Dezelfde liefde die Hem naar het kruis heeft gebracht, toont Hij nu aan de Zijnen in de uitoefening van Zijn hogepriesterlijke dienst. Hij voelt met ons mee in onze zwakheden; treedt voor ons tussenbeide; stelt ons aan God voor en wast onze voeten. Hij is de goede Herder, die elk schaap kent. Zijn ogen zijn op ons. Hij ziet onze nood, onze moeilijkheden en beproevingen. Zijn liefde en Zijn macht zijn voortdurend werkzaam voor ons tijdens de tocht door de ‘woestijn’. Wij kunnen zeggen: *“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?”*

De liefde van Christus in de eeuwigheid

Op het ogenblik dat Hij de Zijnen verliet, zei de Heer: *“En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben”* (Joh. 14:3). *“Vader, wat U Mij hebt gegeven - Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn”* (Joh. 17:24). Deze herhaalde wens is de uitdrukking van Zijn liefde voor Zijn verlostten. Omdat Hij hen liefheeft, wil Hij hen bij Zich hebben in Zijn eigen heerlijkheid in de eeuwigheid.

Hoe zou Hij van de heerlijkheden van het Vaderhuis kunnen genieten, als Zijn verlostten daar niet waren. Zijn hart verlangt vurig naar het ogenblik dat Hij ze zal invoeren en ze zal voorstellen aan de Vader, als de kinderen die de Vader Hem heeft gegeven. Dat is de toekomstige liefde voor ons. Hij zal pas rusten in Zijn liefde, als Hij de vrucht van de arbeid van Zijn ziel zal zien, bijeengebracht in de hemel. ‘Als alle stormen voorbij zullen zijn, zal de schittering van de heerlijkheid, waartoe de Heer ons voorbereidt, zonder wolken zijn; die heerlijkheid zal Hijzelf zijn. Hoe kostbaar is de liefde van de Heer Jezus, die ons in Zijn heerlijkheid zal brengen om daar voor altijd met Hem te mogen zijn’ (JND).

* * *

Als wij bij die bron van liefde gedronken hebben, zullen wij met groot genoegen van onze liefde voor Christus getuigen door een wandel in gehoorzaamheid en toewijding aan Hem. *“Als u Mij liefhebt, bewaart*

mijn geboden” (Joh. 14:15). Maar de Heer wil ook dat wij Zijn liefde weerspiegelen: *“Een nieuw gebod geef Ik u dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u heb liefgehad, dat ook u elkaar liefhebt”* (Joh. 13:34; 15:12). Als wij echt gedrongen worden door de liefde van Christus, dan zullen wij niet meer voor onszelf leven, maar voor Hem die voor ons gestorven en opgewekt is. Dan zullen wij in liefde wandelen en geworteld en gegrond zijn in de liefde (Ef. 5:2; 3:18).

De gehechtheid aan de Persoon van de Heer zal ons verlangen versterken om Hem te zien. Het is immers waar, dat zij die liefheeft en gescheiden is van haar beminde ernaar verlangt bij hem te zijn. Augustinus schreef: *“Wanneer zal ik zo gelukkig zijn om Uw onuitsprekelijke schoonheden te zien? Wanneer komt U – mijn enige troost, naar wie ik onophoudelijk verlang met zoveel ongeduld? Wanneer zal ik U zien, het enige voorwerp van mijn wensen en vreugde?”*

Dat de Heer bij ons allen de verwachting van Zijn spoedige komst mag versterken, en dat wij zo *“de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden, want Hij die beloofd heeft, is getrouw”* (Hebr. 10:23). De overvloed van het hart laat de mond spreken. Onze hoop is zeker en vast. Als de liefde van Christus onze harten vervult, zullen wij naar de hemel verlangen en zeggen met de woorden van de Geest en de bruid: *‘Amen, kom, Heer Jezus!’*

4. Christus, de bron van genade

Genade is de goddelijke gunst uitgedrukt en aangeboden in Christus: *“En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (...) vol van genade en waarheid (...) de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden”* (Joh. 1:15-17). Door Hem is deze goddelijke genade aan de zondige mens meegedeeld; in Christus heeft ze haar oorsprong en op het kruis is ze meer dan overvloedig geworden. God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!

Wat zijn de gevolgen van de genade? Zij trekt de zondaar aan, raakt zijn hart en brengt hem tot berouw. Door het geloof in de Heer Jezus ontvangt de berouwvolle zondaar genade op genade:

- de vergeving van de zonden;
- het eeuwige leven;
- de gave van de Heilige Geest;
- de aanneming tot kinderen en zonen;
- de hoop op de heerlijkheid.

De heerlijkheid van God schittert in Zijn *genade* nog helderder dan in Zijn *scheppingsmacht*. De onmetelijke rijkdommen van Zijn *genade* zijn tegelijkertijd de rijkdommen van Zijn *heerlijkheid*. Daarom is het verzoeningswerk tot lof van de heerlijkheid van Zijn *genade*.

De gerechtigheid van God eiste de veroordeling en de straf van de schuldige. Gods heiligheid moest de zondaar voor eeuwig uit Zijn tegenwoordigheid verbannen. Maar in Christus heeft God het middel

gevonden om Zijn liefde voor de zondaar te openbaren zonder afbreuk te doen aan de eisen van Zijn gerechtigheid en heiligheid. Op het kruis heeft Christus in de plaats van schuldigen het oordeel van God gedragen en door Zijn bloed de zonden verzoend van allen die in Hem geloven. De genade waarin wij staan, is de ware genade van God (1 Petr. 5:12).

De bron van genade, waaruit de berouwvolle zondaar put voor het heil van zijn ziel, is dezelfde waarin hij – wanneer hij eenmaal een kind van God is geworden – alle hulpbronnen vindt waaraan hij behoefte heeft voor zijn tocht door de ‘woestijn’. Inderdaad, de genade is niet alleen het heil dat in Christus om niet wordt aangeboden. Het is ook de wonderbare liefde van God, die rijk over ons is uitgestort – zonder maat en op duizend manieren. De genade is er niet vanwege onze verdiensten, maar ze vloeit voort uit Zijn oneindige barmhartigheid.

Nadat de genade ons Christus heeft geopenbaard als onze Heiland, leert de genade ons Hem zien als: onze goede Herder, onze Hogepriester, onze Voorspraak; maar ook als Degene die wij liefhebben, het voedsel van onze ziel, het voorbeeld voor onze wandel, de Meester die wij mogen volgen en dienen, terwijl wij Hem uit de hemel verwachten.

De vermaning van 2 Timotheüs 2:1-2 richt zich dan ook tot elke gelovige: “(...) *sterk je in de genade die Christus Jezus is*”. Petrus zegt: “(...) *groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*” (2 Petr. 3:18). Zich sterken in de genade of op te groeien in de genade betekent dat wij meer kennis en genot hebben van de hulpbronnen van God, zoals die aan ons worden geopenbaard in Christus. Om op te groeien in de genade moet men zich steeds meer laten omarmen door de liefde van Christus, iedere dag deze liefde beter leren kennen en zich er steeds dieper in wortelen.

Dat betekent afstand doen van elk vertrouwen in het eigen ik en alleen rekenen op de Heer. Het is zoals iemand gezegd heeft: groeien als de leliën van het veld. Zonder inspanning, zonder angst, dankzij de werking van de Heilige Geest in ons. Dat houdt in het volledig loslaten van het eigen ik, door eenvoudig gehecht te blijven aan de Wijnstok, waaruit het leven voortkomt, de genade die in Christus Jezus is.

In deze moeilijke dagen is het echt nodig dat wij voortdurend dicht bij de Heer blijven. Zoals een oude broeder schreef: ‘(...) het gevolg van de genade is dat ze ons altijd dichtert brengt bij Christus, uit Wie de genade voortkomt’. Ons hart wordt aangetrokken door de schoonheid van de Geliefde (Ps. 27:4). Zeggen wij net zoals de Sulamitische: “(...) en alles aan hem is bekoorlijkheid” (Hoogl. 5:16). Vinden wij onze ware vreugde in de beschouwing van deze Persoon? Vult Hij ons hart en onze gedachten? “*Zij schouwen naar Hem en stralen van vreugde*” (Ps. 34:5).

De zegeningen die voortkomen uit deze bron van genade, zijn niet beperkt tot de tegenwoordige tijd,

maar strekken zich uit tot de eeuwigheid. Daarom zegt Petrus: “(...) *hoopt volkomen op de genade die u gebracht wordt bij de openbaring van Jezus Christus*” (1 Petr. 1:13). Ook Judas vermaant ons “*de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven*” te verwachten (Jud. :21). Het is “*de genade die ons gegeven is in Christus Jezus voor de tijden van de eeuwen, maar die nu geopenbaard is door de verschijning van onze Heiland Christus Jezus*” (2 Tim. 1:9-10). Gedurende onze wandel op aarde moeten wij ondervinden dat Zijn genade genoeg is (2 Kor. 12:9), in de verwachting dat wij op volmaakte wijze ervan zullen genieten in het Vaderhuis.

5. Christus, de bron van vrede

Voordat de Heer de Zijnen verliet, richtte Hij de treffende boodschap tot hen: “*Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u*” (Joh. 14:27).

De eerste vrede heeft Hij ons gegeven door Zijn werk op het kruis, waardoor onze zonden zijn vergeven en onze schuld is weggedaan: “*na vrede gemaakt te hebben door het bloed van zijn kruis*” (Kol. 1:20). Deze vrede is tot stand gebracht, en wij moeten die alleen maar aannemen. God is voldaan over het werk van Christus en als ik dat geloof, is er volmaakte vrede tussen God en mij. Het vergoten bloed op het kruis is de volmaakte rust voor het geweten. De liefde op het kruis geopenbaard, is de volmaakte rust voor het hart. Wij bezitten dit allemaal. Het is voldoende als wij Gods Woord aannemen: “*Wij die geloofd hebben, gaan in de rust*” (Hebr. 4:3). “*Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus*” (Rom. 5:1).

Christus is de waarborg van onze huidige positie voor God. Wij zijn aangenaam gemaakt voor God in de Geliefde, omdat wij voor Hem staan in de volmaaktheid van Christus – de verheerlijkte Mens in de hemel. Maar Christus is ook de waarborg van onze hoop voor de toekomst, want God heeft ons “*tevoren bestemd om aan het beeld van zijn Zoon gelijkvormig te zijn*” (Rom. 8:29). Kan iemand meer dan dat verlangen? Zo iemand is helemaal voldaan en geniet volmaakte rust.

De tweede vrede, die de Heer “Mijn vrede” noemt, is de rust waarvan Hijzelf constant heeft genoten ondanks de beproevingen die Hem op aarde steeds ten deel vielen. Deze vrede vloeide voort uit de volmaakte gemeenschap die Hij met Zijn Vader onderhield, een gemeenschap die door geen enkele donkere wolk ooit kon worden vertroebeld. Dat kwam doordat de Heer Jezus volkomen gehoorzaam was en een absoluut vertrouwen in de Vader had: “*Mijn voedsel is, dat Ik de wil doe van Hem die Mij heeft gezonden en zijn werk volbreng*”. “(...) *omdat Ik altijd doe wat Hem welbehaaglijk is*” (Joh. 4:34; 8:29). Een onderworpen wil geeft ons vrede te midden van de beproevingen. Als wij het juk van Christus op ons nemen – het juk van de volmaakte onderwerping aan de wil van God –

dan vinden wij daarin rust voor onszelf. Wij moeten kunnen zeggen zoals Hij dat deed: “Uw wil geschiede”.

Deze dubbele vrede is het deel van elke gelovige, maar alleen Christus is de Bron ervan. “*Toen het dan avond was op die eerste dag der week*”, horen wij Hem op weldadige wijze tegen de bange discipelen zeggen: “*Vrede zij u! En na dit gezegd te hebben toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde*”. Dat was het bewijs van de volkomen verlossing, waarop de vrede voortaan gebaseerd is (Joh. 20:19-20). Daarna herhaalde Hij weer: “*Vrede zij u!*” Dit staat in verband met de opdracht die Hij hun gaf, waarbij zij geconfronteerd werden met de haat van de wereld. Hij had hen al eerder daarvoor gewaarschuwd: “*Dit heb Ik tot u gesproken, opdat u in Mij vrede hebt. In de wereld hebt u verdrukking, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen*” (Joh. 16:33). Alleen in Christus, de Overwinnaar van de wereld en de overste ervan, kunnen wij vrede genieten in het vijandige milieu dat ons omringt.

Deze vrede is voor de ware discipel van de Heer Jezus, die geroepen is om Hem te volgen op de weg waarop Hij heeft gewandeld. Wij gaan die weg met het oog gericht op Hem, de Overste Leidsman en Voleinder van het geloof. Wat de beproeving ook mag zijn, laat de vrede van Christus in uw harten heersen (Kol. 3:15). De Heer zal voor ons de wens vervullen die Paulus aan de Thessalonicenzen schreef toen zij vervolgd werden: “*Moge nu de Heer van de vrede Zelf u altijd op elke manier de vrede geven*” (2 Thess. 1:4; 3:16).

Maar er is nog een veel voorkomende oorzaak van problemen voor de gelovige, namelijk *zorgen en ongerustheid*. Eigenlijk is dit een belediging van God. Bovendien ontnemt het ons de vrede en vreugde in Christus. Laten wij ons van tevoren dus geen zorgen maken. In ieder geval opent de Heer ‘de ijzeren poort’ niet, voordat wij die bereikt hebben (Hand. 12:10). Hij heeft gezegd: “*Weest dan niet bezorgd voor morgen; want morgen zal voor zichzelf bezorgd zijn; voor elke dag is zijn eigen kwaad genoeg*” (Matt. 6:34). Wat een kalmte zouden wij tonen als wij die les hadden geleerd! De Heer heeft ons beloofd: “*Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw*” (Matt. 28:20). Is dat niet voldoende voor ons? Steunen wij wel op Zijn almachtige arm? Hij zal ons veilig leiden tot aan het einde van de reis. Hij kan volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan (Hebr. 7:25). Als wij werkelijk onze hand in de hand van de Heer Jezus hebben gelegd, houdt Hij die vast met een sterkere greep dan wij Hem vasthouden – en dat is onze vrede, onze veiligheid en onze vreugde.

Christus is de bron van onze vrede, en wij hebben alles in Hem. Wie bij deze bron drinkt, bezit de zekerheid van Zijn liefde en almacht. Met de psalmdichter kan hij zeggen: “*(...) mij ontbreekt niets (...) Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven*”.

6. Christus, de bron van vreugde

Voordat Hij naar het kruis ging, heeft de Heer Jezus aan de Zijnen geopenbaard dat zij – tijdens Zijn afwezigheid – in Hem hun vreugdebron zouden vinden. Net zoals Hij hun Zijn vrede gaf, wilde Hij hun Zijn vreugde schenken: “*Zoals de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad; blijft in mijn liefde. Als u mijn geboden bewaart, zult u in mijn liefde blijven, zoals Ik de geboden van mijn Vader heb bewaard en in zijn liefde blijf. Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u is en uw blijdschap volkomen wordt*” (Joh. 15:9-11).

Wat een voorrecht is het te mogen bezitten, wat de Heer Zelf bezat in deze wereld! Geen eigenwil verhinderde Hem in de liefde van de Vader te blijven en een volmaakte vreugde te smaken. Zo zal het ook bij ons zijn, als wij voldoen aan de voorwaarde dat wij in Zijn liefde blijven en Zijn geboden bewaren. Alleen door *gehoorzaam* te zijn, kunnen wij genieten van de zegeningen die verbonden zijn met de positie die de genade van God ons geeft.

Dat is in het bijzonder het geval met de *blijdschap* in Christus. In de weg van Zijn wil genieten wij van Zijn liefde en dat is een bron van diepe onveranderlijke blijdschap. De vreugde voor het hart is: Christus in ons. Waar Hij is, is vreugde. “*In U zullen juichen wie uw naam liefhebben*” (Ps. 5:12). Als onze gemeenschap met Hem verstoord is, is het eerste wat de vijand ons afneemt: onze vreugde. De vreugde wordt niet weggenomen door de moeilijkheden van de weg. Nee, dat gebeurt door een ongebroken wil, gebrek aan gemeenschap met de Heer, een gedeeld hart of de werkzaamheid van het vlees. In één woord: het genot van de blijdschap in Christus hangt af van onze geestelijke toestand.

Vanuit het innerlijk komt de bitterheid en de droefheid van het hart, niet zozeer door invloed van buiten. Niet de omstandigheden, niet de mensen kunnen de diepe en vredige blijdschap verstoren, die iedere gehoorzame en trouwe gelovige bezit. De Heer heeft het beloofd: “*Niemand neemt uw blijdschap van u weg*” (Joh. 16:22). Hoewel Paulus grote moeilijkheden ontmoette, kon hij zeggen: “*(...) ik ben vervuld met troost, ik vloeï over van blijdschap bij al onze verdrukking*” (2 Kor. 7:4). Later in de gevangenis werd hij door valse broeders verkeerd beoordeeld; zij wilden verdrukking aan zijn banden toevoegen. Kreeg hij medelijden met zichzelf? Helemaal niet. “*Verblijdt u altijd in de Heer! Nog eens zal ik zeggen: Verblijdt u!*” (Fil. 1:17-18; 3:17; 4:4,6). Zijn blijdschap in de Heer was een schat, die niemand hem kon ontroven.

Wij vergeten soms dat als wij *Christus* hebben aangedaan, wij geen rouwgewaad en droefheid hebben aangedaan. Een bruiloftskleed en een lofgewaad vormen ons sieraad. Onder de invloed van de omstandigheden die wij meemaken, wordt te vaak bij ons een verslagen geest gezien. Blijdschap is geen abnormale zaak in het christelijk leven, maar het is het

teken dat wij echt en ten volle leven in het besef van de liefde van God. Die liefde is ons geopenbaard in Christus en zij is genoeg voor ons. *“Zie, mijn knechten zullen jubelen van hartevreugd”* (Jes. 65:14). Dat is ons voorrecht! *“Welzalig het volk dat de jubelroep kent, zij wandelen, HERE, in het licht van uw aanschijn”* (Ps. 89:15). Gods aanschijn: voor ons is dat de heerlijkheid van God gekend in het aangezicht van Christus (2 Kor. 4:6). In Psalm 16:11 staat: *“(…) overvloed van vreugde is bij uw aangezicht, liefelijkheid is in uw rechterhand, voor eeuwig”*.

Wij vinden het normaal over ‘iets’ blij te zijn. Genoegen met ‘iets’ te nemen. Echte blijdschap is niet afhankelijk van ‘iets’. Ze komt van *Christus*, die ons Zijn eigen blijdschap geeft. Hij verlicht alle dingen, zelfs de moeilijkste en pijnlijkste. God belooft ons geen droomland, maar Hij geeft blijdschap – ook bij de dagelijkse arbeid – door het genot van ware gemeenschap met Hem en met de Heer Jezus. *“En onze gemeenschap nu is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat onze blijdschap volkomen is”* (1 Joh. 1:3-4).

De dag is nabij dat onze blijdschap volkomen zal zijn, de dag waarop wij Christus van aangezicht tot aangezicht zullen zien. Wij kunnen Zijn belofte op onszelf toepassen: *“Ik zal u weerzien en uw hart zal zich verblijden”*. Ook Petrus vermaant ons: *“(…) opdat u zich ook verblijdt met vreugdegejuich bij de openbaring van zijn heerlijkheid”* (1 Petr. 3:13). Inderdaad, wat een vreugde zal ons vervullen als wij, opgewekt en veranderd, de Heer in heerlijkheid zullen zien! Terwijl wij die dag verwachten, hebben wij nu het voorrecht Hem te zien door het geloof, zodat wij ons nu in Hem verheugen met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde (1 Petr. 1:8). Op die manier draagt onze blijdschap op aarde al het stempel van de eeuwigheid.

7. Christus, de bron van kracht

De gelovige heeft géén kracht in zichzelf. Dat is iets dat wij maar moeilijk kunnen erkennen, want de bekentenis van onze onmacht is vernederend voor het vlees. Wij willen ‘iets doen’, en misschien onbewust menen wij daardoor bepaalde verdiensten te krijgen in het oog van God. Tot het ogenblik dat Hij ons door Zijn Woord leert – maar misschien wel het meest door de ellendige vruchten van onze eigen wil – dat wij totaal ongeschikt zijn tot enig goed uit onszelf. Maar Hij toont ons ook in Zijn genade dat wij in Christus de Bron bezitten van alle kracht en wijsheid. Wij leren dan dat alleen degenen die in Hem blijven, vrucht kunnen dragen; en dat wij buiten Hem niets kunnen doen. Wij leren uit persoonlijke ervaring dat wij alles vermogen *“door Hem die mij kracht geeft”* (Fil. 4:13). Maar wij leren evenzeer, net zoals Paulus, dat in de mate waarin wij ons bewust zijn van onze zwakheid, ook de kracht van Christus in ons openbaar kan worden. *“Want wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk”* (2 Kor. 12:10).

Wij zuchten vaak over deze zwakheid, omdat die voor ons een hinderpaal lijkt te vormen. Maar het gevoel van onze onmacht opent voor ons de toegang tot de enige Bron van kracht, namelijk Christus. Hij zegt ook tegen ons: *“Mijn genade is u genoeg; want de kracht wordt in zwakheid volbracht”*. Zodat ook wij kunnen roemen in onze zwakheden, opdat de kracht van Christus in ons zou wonen. Wij zijn slechts aarden vaten, zwak en zonder waarde in onszelf. De uitmuntendheid van de kracht zal altijd van God komen en nooit van ons. Laten wij dus ophouden op onszelf te zien, om te proberen in eigen kracht te handelen of te zuchten over onze onmacht. Maar laten wij alleen op Christus zien. Onze kracht is in *Hem*, en ze is altijd voor ons beschikbaar naarmate wij een beroep erop doen en er bij ons geloof aanwezig is om kracht te ontvangen. *“Overigens, sterkt u in de Heer en in de kracht van zijn sterkte”* (Ef. 6:10).

In het christelijk leven is alles een gave; van het begin tot het eind is God de Gever. *“En God is machtig alle genade overvloedig te doen zijn jegens u, opdat u in alles, altijd in bezit van al het nodige, overvloedig bent tot alle goed werk”* (2 Kor. 9:8). Dankzij de genade die God overvloedig wil doen zijn, ontvangen wij de kracht die ons in staat stelt overvloedig te zijn tot alle goed werk. Wij zullen door Zijn Geest met kracht gesterkt worden naar de innerlijke mens (Ef. 3:16). *“(…) met alle kracht bekrachtigd, naar de sterkte van zijn heerlijkheid, tot alle volharding en lankmoedigheid, met blijdschap”* (Kol. 1:11).

Deze beloften zijn bijzonder kostbaar voor gelovigen die een lange beproeving moeten doormaken en daardoor blootgesteld zijn aan ontmoediging. *“In stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn”* (Jes. 30:15). Rustig blijven, steunen op de Heer, vertrouwen op Hem in alle dingen, dat hebben wij nodig om de overwinning over onszelf en over de vijand te behalen. De Heer wil niet dat ons hart verontrust of vreesachtig is (Joh. 14:27).

De kracht van de beproeving, wat die ook mag zijn, zit in de onmacht van ons eigen hart, dat in wezen ongelovig is. Satan weet dit heel goed, en daarom spant hij zich in om ons te ontmoedigen en onze blik van de Heer af te richten en te bepalen bij de moeilijkheden. Alle teleurstellingen komen van de duivel, nooit van de Heilige Geest. *“Want God heeft ons niet gegeven een geest van bangheid, maar van kracht, liefde en bezonnenheid”* (2 Tim. 1:7). Iedere gelovige moet zich dat herinneren en de ontmoediging ontvluchten, zoals hij de zonde ontvlucht.

Een onfeilbare bron van kracht is het zich voeden met Christus, het hemelse Manna, dat ons versterkt en ondersteunt in de beproevingen, moeilijkheden en verzoeken die wij tegenkomen. *“Hij geeft de moede kracht en de machteloze vermeerdert hij sterkte”* (Jes. 40:29). Maar net zoals Israël geen voorraad van het manna mocht aanleggen (Ex. 16:16), moeten wij ons *dagelijks* met Christus voeden. Hij geeft nooit meer kracht dan nodig is voor dat ogenblik. Het is dus heel belangrijk dat wij voortdurend van Hem afhankelijk

blijven en dat onze harten bezig zijn met Zijn Persoon. *“Zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn”* (Kol. 3:1-2).

* * *

Wij hebben Hem gezien in Wie al onze bronnen zijn. Als Hij spreekt over Zijn schapen zegt Hij: *“Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij, zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken”* (Joh. 10:14-15). Christus kennen, dat is de kostbaarste schat van het geloof. Het is het deel van de vaders waarvan sprake is in 1 Johannes 2:13. Maar de Heer wil dat al de Zijnen Hem kennen, *“zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken”* – dat wil zeggen op een volmaakte wijze. Alles wat erop gericht

is ons te laten groeien in de kennis van Zijn heerlijke Persoon, van Zijn werk en de rijkdommen die Hij voor ons heeft verworven: dat alles draagt ertoe bij om onze liefde voor Hem en onze gemeenschap met Hem te versterken, Hem méér in ons leven aanwezig te laten zijn om naar Zijn beeld veranderd te worden.

“Want te leven is voor mij Christus”, zei Paulus tegen de Filippenzen, en *“Weest samen mijn navolgers, broeders”*. Wat was zijn geheim? Hij hield het oog op Christus en achtte al het andere *“schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus”*, zijn Heer. Hij had maar één wens: Christus te winnen, Christus aan te grijpen en Hem te kennen. Zouden wij zijn voorbeeld niet volgen?

Oorsprong: *Le Messenger Evangélique* 1970-155

Titel: *Toutes mes sources sont en toi*

© Oude Sporen 2007